

СПРАВА «ПАВЛИШИН ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE OF PAVLYSHYN v. UKRAINE)

(Заява № 25093/17)

Стислий виклад рішення від 12 вересня 2024 року

У 2012 році заявник поскаржився до міліції (згодом – поліції), що на нього напали сусіди. Також заявник неодноразово звертався із клопотаннями допитати нападників та надав працівникам міліції їх домашню та робочу адреси, а також номерний знак автомобіля, яким вони користувалися. Працівники міліції декілька разів відмовляли у порушенні кримінальної справи. Майже через рік після подій було порушено кримінальне провадження. У межах розслідування працівники міліції відібрали показання у семи осіб, нападники не були допитані. Кримінальне провадження тричі закривалося. У 2019 року працівники поліції за власною ініціативою двічі відновлювали кримінальне провадження, однак будь-яких процесуальних дій проведено не було. Київський районний суд міста Одеси двічі скасовував постанови про закриття провадження та поновив досудове розслідування у березні 2022 року. У грудні 2022 року провадження було закрито у зв'язку з відсутністю доказів. До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявник скаржився за статтею 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на непроведення ефективного розслідування жорстокого поводження з ним, вчиненого його сусідами. Розглянувши всі наявні в нього матеріали, Європейський суд зазначив, що залишається незрозумілим, чому працівники міліції не змогли знайти та допитати пару, враховуючи, що заявник надав додаткову інформацію, яка могла бути використана для їхнього пошуку. Європейський суд зауважив, що працівники міліції тричі відмовляли у порушенні кримінальної справи. Провадження закривалося також ще три рази, а потім поновлювалося. Попри значну тривалість усього розслідування, справу було закрито без встановлення працівниками поліції нападників, хоча заявник неодноразово називав їх. Враховуючи зазначене, Європейський суд дійшов висновку, що у цій справі органи державної влади не виконали своїх зобов'язань провести ефективно розслідування тверджень заявника про жорстоке поводження та констатував порушення процесуального аспекту статті 3 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. Оголошує заяву прийнятною;
2. Постановляє, що було порушено процесуальний аспект статті 3 Конвенції;
3. Постановляє, що: (а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику такі суми, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу: (i) 4 500 (чотири тисячі

п'ятсот) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди; (II) 880 (вісімсот вісімдесят) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися заявнику, в якості компенсації витрат на правову допомогу; (III) 10 (десять) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися заявнику, в якості компенсації поштових та інших витрат; (b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

4. Відхиляє решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.